

YAŞ DEĞİŞTİRME TÖRENİ

Selcan Karataş

- Öyle nahif bir tevazudan öte, artık iyice yerleşen, kabuk bağlayan, beni sarmalayan bir kibre dönüşen insanların hayatına dokunabilmek, onlara iyilik yapabilmek düşüncesi, zamanla baş edemeyeceğim bir hâl aldı. Öyle ki, buna kendimi adanmışlığım, insanlara yardım edebileceğime inancım hayattaki tek amacım olmuş, bunun ancak benim bakış açımla fark edilebilecek bir meziyet olduğu ve hayatın ancak böyle yaşanabileceği en güçlü inançlarımdan birisi hâline gelmişti. Peki, ya hayatı yanlış anladıysam?

Geldiğimiz tiyatro binası şehrin merkezindekilerden farklı, ahşap ve tek katlıydı. Sahneye çok da uzak olmayan koltuklarda, bize ayrılmış olanlara geçtik. Oyunun başlamasına birkaç dakika kala, etraftaki uğultuyla yorgun bedenimin uyuştüğünü, zihnimin beni istemsizce bu insan kalabalığından koparıp çocukluğumun geçtiği o ahşap eve götürdüğünü hissettim. Bir daha hiçbir zaman gidemeyeceğim evimizde, annemin benim yaşlarımdayken dokuduğu çarkıfelek kilime ayak bastım. Küçük ayaklarım, yaralarla dolu diz kapağım, burnumdan içeri giren keskin tarçın kokusu... Koridordan döndüğümde elinde bana her yaşında devasa gelen tahta kaşığıyla reçel yapan, beyaz ve yaşlı kadını, anneannemi bulacağımdan şüphem yok. Adımlarımı parmak uçlarımda atıyorum, taze pişmiş sıcak reçellerden kaçmak için.

Gözlerimi sıkıca kapattığımda hissettiğim yaşları parmaklarımla fark ettirmeden silmeye çalıştım. Gerçekmiş gibi o günlere dönebilmek, çok özlemenin verdiği bir armağandı sanki. Buğulu gözlerimle gittikçe porselenleşen bir sahne. Elimi tuttuğu ana kadar her şey silik, belirsiz, flu. Gözlerime parmaklarını götürüp kirpiklerime dokunuyor -ağladığımı anlıyor, her zamanki gibi- mutlu olmamı bekliyor benden, mutlu olmak için çabalıyorum.

Bazı günler böyledir, elimi kitaplığıma götürüp onlarca kitap arasından birisini seçer, koltuğuma kurulur, yıllar önce, kitaba düştüğüm tarihin yıl dönümünde yine aynı sayfayı açmış olarak bulurum kendimi. Sanki hisseder gibi, geçmiş günlerden birisi bana hatırlatır gibi, kendimle hiç beklemediğim bir anda karşılaşmışım gibi. Bugünlerde her şeyin yabancı gelmesi bu yüzdendir belki. Sanki bir doktor, sözcüklerin bedenimi kapladığını, bu yüzden doğamadığımı, böyle yaşamaktansa sözcükleri almak gerektiğini söylemiş; ben dilsiz, kelimesiz, anlamsız kalmışım.

Hafifçe kavradığı elimi bu defa daha da sıktı. Parmaklarımız birbirine kenetlendi, ikimiz de oyundan kopup, parmaklarımızın kenetlendiği o güne gitmiştik tekrar. Bunu hissedecek kadar tanıyorduk birbirimizi, kelimelere bu defa gerek yoktu.

Muhteşem evler gördüm, birbirinden güzel kitaplar, rengârenk kapılar, bitmek bilmeyen güzellikte şarkılar, binlerce ülke, binlerce ülkenin sayısız güzelliği, dağlar, ormanlar, birbirinden farklı hayvanlar, galaksi, uzay, arabalar, şehirler insanlar...

Bir insanın ortalama ömründe görebileceği şeylerin belki de on katını, insan ömrünün altıda birinde gördüm, dikkörtgen bir ekranın karşısından üstelik. Bu, beni heyecanlandıran, üretmeme ve yaşamama etki eden o şeyden uzaklaştırdı: büyülenmek. Bunun yerine her şeyi sıradanlaştıran, heyecansızlaştıran o şeye yaklaştırdı: kanıksamak.

Perdeleri sonuna kadar açıp halının üzerinde batan güneşin evimizin beyaz fayanslarını nasıl da turunculaştırdığını izlerdim. Ardından gelen karanlıkta; bir elimde kitaplarım, diğer elimde müsvedde kâğıtlarım bütün gece yazılar yazardım. O kızı, daha önce hiç getirmedığım bu şehrin sokaklarında aradım, bu evin odalarında aradım.

Herkesi aynı anda mutlu edemezsin, dedi. Haklıydı. Çabamın ve uğraşlarımın bir yerde patlak vereceğinden, bir gün benim de yorulacağım habersiz değildim. Gelecek kaygısından da yapmıyordum bunu. Gelecekte korkmadım, bir gün yaşanacak ve bitecek olduğundan kaygım da yoktu. Benim kaygım, merhamet kaygısıydı. Kimsenin kimseye selam vermediği, karşılıksız iyilik yapmadığı, içten gelen bir nasılsın sorusunun olmadığı bir dünya kaygısıydı. Düşünsene bugünündeki insanları?

Daha fazla fısıldamak istemiyordum. Oyunun yarısında salondan çıktık. Yağmur yağıyordu. Sarıldık. Hiçbir zaman değişmeyen varlığıyla yanımda öylece duruyordu, etrafımızda sürekli bir şeyler değişiyor, insanlar gelip geçiyor, günler birbirini eskitiyor, ben değişimlerin ortasında, bu savrulmuşluğun içinde sahip olduğum en güzel tesadüfe sarılıyordum. Hayatlarımız bizi çok farklı noktalarda çok farklı şekillerde ayırıp bir araya getirdi, kimi zaman bir fırtınaya göğüs gerdik kimi zaman bir melteme boyun eğdik ama hiç kopmadık. Her yenilimde beni yerden kaldırıp yürüten elleri vardı; abarttığımı söylerdi oysa

ben onun attığı her adımı, akşam eve dönüşlerini bile altına imzasını atabileceği bir öykü bilirdim. Herkesin sahip olduğu bir öyküsü var hayatta, herkesin benim öyküm diye bahsettiği, belirli günlerde, belirli insanlara, bir iç dökümü gibi anlatabildiği, Âdem ile Havva'nın dahi, bir öyküsü var. Ben öykümü çok uzun yıllar kendime bile anlatamadım oysa. Hiçbir tanım getiremedim, daha önce yaşanmış hiçbir şeye benzetemedim aramızdaki şeyi.

Karanlık sokakta kaldırıma gölgesi düşen ağacın dalından bir çiçek kopardı, saçlarımı kulağımın arkasına atıp çiçeği ilıstırdı.

İyi ki, dedi.

Aylardan kasımdı, üşüyorduk.